

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Παρασκευὴν, 28ην Ἰουλίου/ 10ην Αὐγούστου 2018, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Ρουμανίας προσέλευσιν αὐτοῦ εἰς αὐτήν.

Οὗτος, διακριθεὶς ἐπὶ κατορθώμασι ἀσκητικοῖς, ἐπὶ συγγράμμασι πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ μαρτυρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ σημείων ἰάσεων ἀσθενειῶν ἐνέταγῃ εἰς τὸ ἁγιολόγιον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τὸ ἔτος 2015.

Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐτελέσθη τὸ ἑσπέρας τῆς Πέμπτης ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, ἥς προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ Ἱερομονάχων καὶ ψαλλόντων τῶν Ἱεροψαλτῶν κ. Λεωνίδου Δούκα, Πρωτοψάλτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Γρηγορίου Ζάρκου, Πρωτοψάλτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, Χρήστου Σταύρου, Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς καὶ Διονυσίου Θανασούλη Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Φανερωμένης Χολαργοῦ Ἀττικῆς καὶ μετεχόντων πολλῶν πιστῶν ἐν κατανύξει προσερχομένων.

Τὸν Μακαριώτατον προσελθόντα προσεφώνησεν ὁ ἡγούμενος τῆς Κοινοβιακῆς Ἀδελφότητος καὶ ἀνακαινιστῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος, ὡς ἔπεται:

«Τῆς ἡσυχίας, προσευχῆς καὶ ταπεινώσεως λαμπρόν φωστῆρα Χοζεβᾶ σπηλαίων νέοικον Ἰωάννην, ἀνυμνήσωμεν εὐσχημόνως... πόθω· κράζοντες: Χαίροις ἄφθαρτε Ὅσιε»,

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

μετὰ τῆς τιμίας Ὑμῶν Συνόδου,

Διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἐορτάζομεν σήμερον τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Νέον Χοζεβίτην, ἕναν ἐκ τῶν μυρίων Ἀγίων ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι μετεμόρφωσαν τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς θαυμάσιον πνευματικόν παράδεισον.

Ὁ τιμώμενος σήμερον ἅγιος τῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, ἃν καὶ ἐτελειώθη στήν μόνωση, εἶχε ἐν τούτοις πλήρη ἐπίγνωση τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς του καὶ μάλιστα ἔτι μακρύτερον αὐτῆς προέβλεπε.

Γράφει στήν ἐπιστολή του «Ὁ σημερινὸς πύργος τῆς Βαβέλ»:

«Ὁ σημερινὸς πύργος τῆς Βαβέλ δὲν εἶναι πέτρινο ἢ πλίνθινο κτίριο, ἀλλὰ ἡ παράφορη ἐπιδίωξη εὐρημάτων. Ὁ κόσμος λέει ὅτι ἡ ἐφεύρεση νέων κατασκευῶν καὶ ὅπλων διευκολύνει τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ προσφέρει ἀσφάλεια, δηλαδή τὸν προφυλάσσει. Πόσο ἀπατηλὴ ὅμως εἶναι ἡ γνώμη αὕτη! Βλέπουμε πῶς ἐδῶ καὶ καιρὸ, ἀπὸ τότε πού ἔγινε μοντέρνος ὁ κόσμος καὶ πλήθυναν οἱ ἀνακαλύψεις, ἡ κακία αὐξήθηκε... στίς μέρες μας, ἃν καὶ προώδευσε ὁ πολιτισμός, ὁ κόσμος ἔγινε

πιό ταραγμένος καί ἀπελπισμένος ἀπό ποτέ. Ὅπως βλέπουμε, αὐτή ἡ πρόοδος καί ἡ μόδα δίδαξε τούς ἀνθρώπους νά περπατοῦν γυμνοί, μέ ἄλλα λόγια ἐξεδίωξε τό αἶσθημα τῆς ντροπῆς. Δίδαξε τούς ἀνθρώπους νά μήν ψάχνουν πιά τό θεό... Ἡ ἐπιστήμη ἔγινε πλούσια ἐνῶ ἡ πίστη φτωχή. Ὁ σημερινός πολιτισμός κόντυνε τά ροῦχα τῶν ἀνθρώπων, ἔκοψε τά γένια καί τά μαλλιά. Κατόπιν ἔκοψε καί τήν Ἱερά Παράδοση! Ἐν ὀλίγοις, μ' αὐτή τήν ἄθλια πρόοδο, γιά τήν ὁποία καυχᾶται ὁ κόσμος, πλήθυναν περισσότερο ἀπό ποτέ τά δάκρυα, μεγάλωσαν φρικτά τά κοιμητήρια, λόγω τῶν πολέμων, σκοτείνιασε ὁ ὀρίζοντας ἀπό τόν καπνό τῶν κινητήρων, γέμισε ὁ οὐρανός ἀπό τά τεράστια «πτηνά» μέ τό σιδερένιο ράμφος, πού εἶναι ἔτοιμα νά σκοτώσουν κόσμο».

Ἡ ὥς ἄνω περιγραφή μέ ἐκπληκτική πιστότητα καταγράφει τήν ζοφεράν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς, κατά τήν ὁποίαν ἡμεῖς αὐτοί διάγωμεν τόν βίον.

Παρά ταῦτα διακατεχόμενος ὁ ἅγιος ὑπό αἰσιοδοξίας – ἐκ τῆς θείας Χάριτος πηγαζούσης – σκιαγραφεῖ διά τῆς ποιητικῆς του γραφίδος τόν Νοέμβριον τοῦ 1952, τήν οὐσιαστική λαμπρά ἐλπίδα, ἡ ὁποία διαφαίνεται εἰς τό πνευματικόν μέλλον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Καί προορατικῶς τῷ τρόπῳ ἀλληγορικῶς γράφει στό ποίημά του:

Τό γρανιτένιο κάστρο τοῦ Χοζεβᾶ

«Σήμερα ὅμως στήν Ἀγία Γῆ

ἐμφανίζεται ἀπό παλαιά ρίζα

ἕνα μικρό ἀπαλό φυτό,

πού ἀνατέλλει ἀνάμεσα στά ἀγκάθια!»

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

ὣς εὖ παρέστητε!

Δεῦτε ἄρξωμεν τῆς Πανηγύρεως!

Τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διά τοῦτο λήγονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν», (Σοφία Σολομ. 5,15-16). [Οἱ δίκαιοι ὅμως ζοῦν αἰωνίως καί ὁ μισθός των εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου· ὁ Ὑψιστος φροντίζει δι' αὐτούς. Διά τοῦτο οὗτοι θά λάβουν ἀπό τήν χεῖρα τοῦ Κυρίου τήν ἔνδοξον βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καί τό ὠραῖον βασιλικόν διάδημα εἰς τάς κεφαλάς των, διότι ὁ Κύριος μέ τήν δεξιάν Του θά τούς σκεπάσῃ καί μέ τόν βραχίονά Του θά τούς προστατεύσῃ κατά τῶν ἐχθρῶν των], λέγει ὁ σοφός Σολομών.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐσεβεῖς φιλέορτοι καί προσκυνηταί,

Ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ ἐκλάμποντος φωστῆρος τοῦ Θεοῦ, Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ, ἔνθα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἱερούργει ἐν αὐτῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τό ὄνομα τοῦ δοξάσαντος αὐτόν τόν Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης παιδιόθεν ἠγάπησε τόν Χριστόν ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καί διανοίας, ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τῶν Κυριακῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου: «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου», (Ματθ. 22,37).

Πρός τοῦτο δέ ἀκολούθησε τόν τῆς ἀσκήσεως μοναστικόν δρόμον, τόν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, τόν ἄγοντα εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καί ὡς τόπον τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐπέλεξε τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου καί τά ἀφιλόξενα σπήλαια παρά τόν χεῖμαρρον Χοράθ, τήν μονήν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν, ἔνθα πλειάς ἁγίων καί δικαίων ἐδέχθη τόν Θεῖον φῶς, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός «φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη», (Ψάλμ. 96 11). Σχολιάζων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Τό ἀνέτειλε ἀντί τοῦ ἀνατέλλει. Πᾶς γάρ εἰ τις ἐστίν ἀγαθός καί δίκαιος τούτῳ εἰς νοῦν καί καρδίαν τό νοητόν καί Θεῖον ἀνέτειλε φῶς».

Αὐτό ἀκριβῶς τό Θεῖον καί νοητόν φῶς ἀνέτειλε εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου. «Διά τοῦτο λήπεται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφ. Σολομ. 5,16). Τό δέ Θεῖον καί νοητόν τοῦτο φῶς ἀνέτειλεν εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ ὁσίου Ἰωάννου ὅχι μόνον κατά τήν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωήν, ἀλλά καί κατά τήν οὐράνιον αὐτοῦ ζωήν, ὡς ἀψευδῶς μαρτυρεῖ τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ὁλόσωμον καί ἄφθαρτον σκῆνωμα αὐτοῦ, τό εὐωδιάζον τήν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ Σοφός Σολομών λέγει «Δίκαιοι δέ εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ». (Σοφία Σολομώντος 5,15) Καί ὁ προφητάναξ Δαυΐδ προτρέπει λέγων: «Ἐπίρριπον ἐπὶ Κύριον τήν μέριμνάν σου καί αὐτός σε διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τόν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ», (Ψάλμ. 54, 23). Ὡσαύτως καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος λέγει· «Πᾶσαν τήν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ’ Αὐτόν τόν Κύριον ὅτι Αὐτῷ μέλει περί ὑμῶν», (Α΄ Πέτρ. 5,7).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἐν Χριστῷ δίκαιος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος φθάνει διά τῆς ἀρίστης αὐτοῦ πολιτείας «εἰς τό καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ» κατά τόν Μέγαν Βασίλειον ἢ «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 4,13) κατά τόν Θεῖον Παῦλον. Δίκαιος εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐπιτυγχάνει τήν θέωσιν αὐτοῦ, δηλονότι τήν ἐν Χριστῷ τελείωσιν αὐτοῦ ὅχι μόνον διά τῆς αὐτεξουσίας αὐτοῦ δυνάμεως, δηλαδή τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ θελήσεως, ἀλλά καί τῇ συνεργίᾳ τῆς Θείας Χάριτος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τήν νέαν ἐν Χριστῷ ζωήν κηρύττει λέγων: «ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατά Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ. 4,24). Αὐτόν τοῦτον τόν καινόν ἄνθρωπον ἐνεδύθη καί ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης τόν κατά Θεόν κτισθέντα.

Ἡ σήμερον τελουμένη σεβάσμιος μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου μᾶς καλεῖ νά ἀναλογισθῶμεν τήν Χριστιανικήν ἡμῶν ἐπωνυμίαν. Νά ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ

Χριστιανική ἡμῶν πίστις ἔχει κτισθῇ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας. «Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6), λέγει Κύριος.

Μέ ἄλλα λόγια, δέν ἀρκεῖ νά ἀποθέσωμεν, δηλαδή νά ἀποδυθῶμεν τόν παλαιόν τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, ἀλλά πρέπει νά ἐνδυθῶμεν καὶ τόν νέον ἄνθρωπον τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἡ νύξ προέκοψεν ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν, ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μή κώμοις (=γλέντια) καὶ μέθαις, μή κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μή ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε ἐνδύσασθε τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τῆς σαρκός πρόνοιαν μή ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ρωμ. 13, 12-14).

Τά θεόπνευστα ταῦτα παραγγέλματα τοῦ θεοῦ Παύλου ἐφαρμόσας ἐν τῇ πράξει ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης ἀνεδείχθη ὄντως φῶς λάμπων «τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις» (Λουκ 1, 79), ἀνθρώποις τοῦ συγχρόνου ἡμῖν αἰῶνος τῆς συγχύσεως, ὅπου κατὰ τούς προορατικούς ποιητικούς στίχους τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν -«Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἐτοιμάζει πάλι τόν πύργο τῆς Βαβέλ στή γῆ θέλοντας νά καταστρέψῃ τὰ θεμέλια τοῦ θεοῦ Νόμου. Οἱ γλῶσσες ὅλες σχεδόν πάλιν ἀναμείχθηκαν καὶ δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς συμπλοκῆς».

Διό παρακαλέσωμεν τόν ἐν ὑψίστοις μετ' ἀγγέλων χορεύοντα ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην τόν νέον τοῦ Χοζεβᾶ φωστῆρα καὶ φίλον τοῦ Χριστοῦ γενόμενον, ἵνα ἐκτενῶς πρεσβεύῃ μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ὑπέρ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ὑπέρ ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ περιοχῇ ἡμῶν. Ἀμήν».

Μετά τήν πνευματικήν καὶ ἁγιαστικήν πανδαισίαν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε φιλόξενος μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας